

благодарихъ Бога, който ви помогна да си направите и въздигните това училищно здание. Сѣтнѣ, азъ още тогава казвахъ: зданието само по себе си е нищо; трѣбва отъ него да очакваме плодъ, трѣбва на него да глѣдаме сички съ радость, като на мѣсто, кое ще ни даде до нѣкога добри синове, добри селене. А ето сега, какъ да го кажемъ? врѣмето ли, или Богъ тѣй поиска, вие ма избрахте за вашъ учителъ, за учителъ на дѣцата си. — Благодаря ви.

За работата, дѣто ще вършимъ, не щѣ да ви разказвамъ; азъ зная вече, че вий сте узнали какво нѣщо е учението, каква полза добиваме отъ него, и що е разликата мѣжду ученото и неученото дѣте. Друго ми не остава да хортувамъ, освѣнь да туримъ работата си на рѣдъ. А работата ни не е малка: да направимъ едно дѣте да познае какво нѣщо е човѣкъ, да го приготвимъ за да може да прикара единъ сладкъ животъ, да насадимъ въ сърдцето му отъ сега щото ще му бѣде потрѣбно като стане мжжъ, сичко това не е май лесно. Врѣме настана, братия, свѣтътъ отъ день на день става по-другояче; на сѣкъдѣ са мѣлви вече за училища и за учение. Нека да не оставаме и ние назадъ отъ този пѣтъ, що е насоченъ за добруванието на сичкото човѣчество, па и за насъ. За сега моля: сѣки по-рѣдовничко да проважда дѣтетото си въ училището, да го наглѣдва що прави и дѣ ходи; да го пази отъ лошеви привички и т. д. Трѣбва да кажа и това: мжжѣтъ, като добъръ ступанъ, върши сичката си работа по вѣнь, а жената остава въ кѣщѣ; мжжѣтъ